

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A-PACK CZ s.r.o.

Strona przeciwna: Odvolací finanční ředitelství

Sentencja

Artykuł 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują, że podatnik nie może dokonać korekty podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej (VAT) w przypadku całkowitego lub częściowego niewywiązania się z płatności przez dłużnika kwoty należnej z tytułu transakcji podlegającej temu podatkowi, jeżeli dłużnik ten nie jest już podatnikiem VAT.

(¹) Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León — Hiszpania) — Violeta Villar Láiz/Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Sprawa C-161/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego — Dyrektywa 79/7/EWG — Artykuł 4 — Zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na płeć — Dyskryminacja pośrednia — Praca w niepełnym wymiarze czasu pracy — Obliczanie wysokości emerytury)

(2019/C 230/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Violeta Villar Láiz

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym wysokość emerytury o charakterze składkowym przysługującej pracownikowi zatrudnionemu w niepełnym wymiarze czasu pracy oblicza się poprzez pomnożenie podstawy wymiaru, ustalonej na podstawie rzeczywiście uzyskanych wynagrodzeń i rzeczywiście opłaconych składek, przez wartość procentową, która zależy od długości okresu składkowego, przy czym do tego samego okresu stosuje się współczynnik obniżający równy stosunkowi między rzeczywiście przepracowanym czasem pracy w niepełnym wymiarze godzin a czasem pracy przepracowanym przez porównywalnego pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze godzin oraz podwyższa się go poprzez zastosowanie współczynnika wynoszącego 1,5, w zakresie, w jakim wspomniane uregulowanie stawia w szczególności niekorzystnym położeniu pracowników płci żeńskiej w porównaniu do pracowników płci męskiej.

(¹) Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 maja 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije — Słowenia) — Jadran Dodič/Banka Koper, Alta Invest

(Sprawa C-194/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Przejęcie przedsiębiorstw — Dyrektywa 2001/23/WE — Artykuł 1 ust. 1 — Zakres stosowania — Kryteria oceny przejęcia — Przejęcie klientów — Przeniesienie wszystkich usług finansowych banku, z wyłączeniem personelu, do spółki pośrednictwa giełdowego)

(2019/C 230/16)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jadran Dodič

Strona pozwana: Banka Koper, Alta Invest

Sentencja

Wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy dokonywać w ten sposób, że przejęcie instrumentów finansowych i innych aktywów klientów pierwszego przedsiębiorstwa przez drugie przedsiębiorstwo w następstwie zaprzestania prowadzenia przez to pierwsze działalności, na podstawie umowy, do której zawarcia zobowiązuje ustawodawstwo krajowe, nawet gdy klienci pierwszego przedsiębiorstwa mogą swobodnie decydować o niepowierzeniu drugiemu przedsiębiorstwu zarządzania swoimi papierami wartościowymi na giełdzie, może stanowić przejęcie przedsiębiorstwa albo części przedsiębiorstwa, jeśli zostanie wykazane przejęcie klientów, czego ocena jest zadaniem sądu odsyłającego. W tym kontekście nawet bardzo wysoka liczba klientów, którzy faktycznie przenieśli swoje rachunki, nie może sama w sobie być rozstrzygająca dla zakwalifikowania transakcji jako „przejęcia”, a okoliczność, że pierwsze przedsiębiorstwo współpracuje jako zależna spółka maklerska z drugim przedsiębiorstwem, nie ma co do zasady żadnego znaczenia.

(¹) Dz.U. C 190 z 4.6.2018.